

časopis pro vězeňství a kriminální prevenci

ČESKÉ VĚZEŇSTVÍ

1/2025

SLUŽEBNÍ KYNOLOGIE

v minulosti a dnes

strana 4-5

PIETNÍ AKT VE VĚZNICI MÍROV

str. 7

ROZHOVOR

str. 2

TÉMA

str. 4

ZPRÁVY Z VĚZNIC

str. 7

VELETRH IDET 2025

str. 25

NAŠI LIDÉ

str. 10

RESOCIALIZACE

str. 13

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA

str. 15

CELA JAKO ŠANCE

str. 26

HISTORIE

str. 20

ZAHRANIČÍ

str. 24

FOTOREPORTÁŽ

str. 28

ČESKÉ VĚZEŇSTVÍ Č. 1/2025

Vydavatel: Vězeňská služba České republiky, Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, IČ 00212423

Editor: Robert Blanda

Grafická úprava: Karel Neuvirt

Titulní foto: Petr Kuchynka

Foto: Vězeňská služba České republiky, archiv redakce

Adresa redakce: Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, poštovní příhrádka 3, PSČ 140 67 Praha 4

<http://www.vscr.cz>

telefon 244 024 111 (ústředna), 244 024 412, 244 024 415, fax: 241 409 072

Distribuce časopisu, objednávky a předplatné:

e-mail: to@grvs.justice.cz

© Vězeňská služba České republiky, Praha 2025, Registrační značka MK ČR 6334, ISSN 1213-9297

Milé čtenářky, milí čtenáři,

v tomto čísle resortního časopisu České vězeňství se zaměřujeme na dvě klíčová témata, která spojuje jedno společné: snaha o změnu – ať už jde o změnu chování člověka, nebo o vývoj metod a přístupů v rámci vězeňství. Jedním z příspěvků je rozhovor s Ondřejem Vitem – mužem, který prošel vězením jako odsouzený za majetkovou trestnou činnost v důsledku dlouhodobé závislosti na drogách. Jeho cesta ale neskončila propuštěním – naopak. Rozhodl se vrátit zpět, tentokrát na tu pomyslnou druhou stranu, nabídl pomocnou ruku a z pozice adiktologa navštěvuje pravidelně věznice a pomáhá lidem, kteří na tom jsou aktuálně tak, jak byl on před několika lety.

Jeho příběh ukazuje, že resocializace není jen ideál psaný do zákonů a směrnic, ale reálný proces, který – pokud je veden odborně, lidsky a systematicky – může přinášet výsledky. Úspěšná změna vyžaduje motivaci ze strany odsouzeného, ale i prostředí, které dává prostor ke změně. A právě zapojení propuštěných vězňů do adiktologické nebo sociální práce je jednou z cest, jak rozšířit a prohloubit podporu v rámci postpenitenciární péče. Práce s motivovanými jednotlivci má smysl a také pozitivní dopad.

Druhé ústřední téma čísla se věnuje oblasti, která je možná méně viditelná na veřejnosti, ale o to více důležitá v každodenním provozu věznic – kynologie. Přinášíme ucelený pohled na její vývoj ve Vězeňské službě ČR – od tradičního nasazení služebních psů k ostraze a detekci omamných látek až po moderní specializace a výcvikové trendy. Kynologické týmy hrají nezastupitelnou roli při zajištění pořádku, prevenci pašování a zvyšování celkové bezpečnosti. Současně jde o obor, který vyžaduje vysokou odbornost a náročný výcvik.

Obě témata – lidská změna i odborný vývoj – se odehrávají v realitě, která není jednoduchá. Vězeňská služba ČR se dlouhodobě potýká s personální poddimenzovaností, vysokým pracovním zatížením a potřebou inovací.

Vězeňství dnes není jen o ostraze a dohledu. Je o práci s rizikem, s minulostí i s potenciálem ke změně. Jsme rádi, že i v tomto čísle můžeme ukázat, že náprava je možná. A pomoc mnohdy přichází z míst, ze kterých bychom to nečekali.

kpt. Markéta Prunerová

Adiktolog **Ondřej Vít** o své drogové minulosti a pomoci druhým:

NAŠE KOMUNITA DÁVÁ DROGOVĚ ZÁVISLÝM ŠANCI ŽÍT **NORMÁLNÍ ŽIVOT**

Ondřej Vít vystudoval adiktologii na Karlově univerzitě. Nastoupil do terapeutické komunity, kde využívá nejen své odborné vzdělání, ale také vlastní zkušenosti z dřívější závislosti. Díky minulosti, během níž prošel drogovou závislostí a vězením, dnes pomáhá lidem v podobné situaci. Do věznic jezdí přednášet o možnostech léčby v terapeutické komunitě a hledá cesty, jak pomoci drogově závislým odsouzeným zvládnout jejich situaci. Ve svém životě zažil jak vzestupy, tak pády. Našel v sobě sílu začít znovu a vydat se jinou cestou. Dnes má fungující rodinu a práci, která ho naplňuje a kde může uplatnit své zkušenosti. Všechno to začalo silnou vůlí změnit svůj život, přijmout pomoc a později ji i předávat dál.

Kolik let jste strávil ve výkonu trestu?

Celkem asi šest let. Do vězení jsem se dostal čtyřikrát a všechny moje trestné činy souvisely s majetkovou kriminalitou, která byla důsledkem mého závislosti na drogách. Letos je to sedm let, co jsem byl naposledy propuštěn, a přibližně deset let, co jsem přestal brát drogy. Poslední výkon trestu jsem si odpýkával ve věznici v Ostrově nad Ohří, na specializovaném oddělení pro osoby závislé na návykových látkách.

Právě tam se ve mně něco zlomilo a uvědomil jsem si, že musím ve svém životě udělat zásadní změny.

Jak dlouho jste byl závislý na drogách?

Poprvé jsem začal brát drogy zhruba v patnácti a užíval do svých dvaadvaceti let. Následovalo osmileté období abstinence. Přišla ale silná osobní krize umocněná vyhořením, a to vše vyústilo v propad zpět do závislosti.

Co vás na samém počátku přivedlo k drogám?

Vyrůstal jsem v rodině, kde vztahy nebyly příliš vřelé a prostředí idylické. Ve škole jsem zažíval šikanu a pro napjaté vztahy v rodině jsem neměl kde hledat útočiště. V té době mi náhle zemřel otec a já jsem už nedokázal dál sám bojovat s pocitem odmítnutí a opuštění. Drogy se tak pro mě staly způsobem, jak utéct z bolestivé reality, ale také i určitým vyjádřením vzporu.

Co bylo těžší?

Vyřešit ty drogy, nebo vyřešit životní potíže, aby člověk už nemusel páchat trestnou činnost?

V mém případě byla trestná činnost výhradně spojená s užíváním návykových látek. Takže klíčové bylo zvládnutí samotné závislosti.

Co je na tom přestat s drogou nejtěžší? Je to nějaká fyziologická potřeba? Nebo spíš ta psychická?

Nejtěžší je ta psychická stránka. Samotné odvykací příznaky se dají zvládnout. Nejsou příjemné, ale člověk je překoná. To nejtěžší přichází potom. Je to o změně myšlení, o přijetí odpovědnosti za svůj život. Člověk potřebuje kolem sebe lidi, kteří mu chtějí pomoci, ale hlavně musí být sám připravený na to, že změní úplně všechno. Od prostředí, přes vztahy, až po sebe sama.

Po dokončení celého terapeutického pobytu si klient může zazvonit na zvon.

**V čem je důležitá pomoc lidí kolem?
Podporují vás, dávají vám naději?**

Podpora a přijetí jsou klíčové. Závislí často čelí odsuzování a nepochopení, proto je důležité, aby měli kolem sebe lidi, kteří je přijmou, rozumějí jejich situaci a jsou jim oporou.

Ted' pracujete jako terapeut?

Ano, momentálně procházím sebe-zkušenostním psychoterapeutickým výcvikem, vystudoval jsem adiktologii a pracuji jako terapeut v terapeutické komunitě pro léčbu závislosti. Ve své práci klientům předávám nástroje a informace, které jim pomáhají zvládnout abstinenci a udržet se na cestě změny. Učím je, jak zvládat touhu po drogách, stres a krizové situace a jak budovat zdravé vztahy a pozitivní návyky. Pomáhám jim porozumět závislosti, nastavit si reálné cíle a vytvořit si stabilní prostředí, které je chrání před návratem k drogám.

Co byste poradil někomu, kdo bojuje se závislostí, ale neví, jak se jí zbavit? Jak udělat první krok k tomu, aby to bylo jinak?

Základem je vnitřní rozhodnutí a alespoň nějaká motivace ke změně. Poté doporučuji obrátit se na odborníka adiktologa, psychologa nebo specializované centrum, kde pracují lidé, kteří se problematikou závislosti zabývají a vědí, jak pomoci. Odborník posoudí míru závislosti a sociální situaci klienta a doporučí nejvhodnější formu léčby – ať už ambulantní, pobytovou nebo třeba komunitní.

Co třeba substituční léčba? Je k dispozici?

Substituční léčba je určena zejména lidem se závislostí na opioidech. Pomáhá stabilizovat jejich situaci a může být alternativou pro klienty, kteří se potýkají s dlouhodobou závislostí a opakovanými relapsy. Zajišťuje jim přístup k bezpečné látce, kterou užívají legálně na předpis od lékaře. Umožňuje jim to zlepšit kvalitu života, začít pracovat a vracet se k běžnému fungování.

Takže jako terapeut pracujete s lidmi, kteří za vámi už přijdou s tím, že se závislosti chtějí zbavit?

Většinou se jedná o motivované klienty, kteří už udělali rozhodnutí něco změnit, ale hledají cestu jak dál. Začínají například ambulantní léčbou, a pokud se ukáže jako nedostatečná, přecházejí na intenzivnější formy, jako je střednědobá léčba, nebo terapeutická komunita.

A to je tedy tam, kde vy nyní pracujete?

Ano, pracuji v terapeutické komunitě Magdaléna v Mníšku pod Brdy. Jsme pobytové zařízení a léčba zde trvá obvykle 12–15 měsíců. Klienti procházejí strukturovaným programem, který zahrnuje individuální a skupinovou terapii, pracovní terapii, režimový řád a sociální nácvik. Komunita funguje jako malý soběstačný svět – máme farmu, chováme zvířata, pěstujeme zeleninu.

Jak se jim to daří? Vydrží nebo odcházejí?

Ne všichni vydrží. Někdy klienti odejdou kvůli obtížnosti programu, nebo pravidlům – například kvůli zákazu partnerských vztahů v komunitě. Vznik těchto vztahů může narušovat terapeutický proces. Občas někdo odejde proto, že ještě není připravený tak intenzivní léčbu zvládnout, a někdy prostě chce ještě užívat návykové látky. Důvody k ukončení jsou různé.

Bývalý vojenský bunkr slouží jako místo divadelních představení

Mohou se klienti stýkat s vlastní rodinou?

Ano, po určité době se klienti mohou samozřejmě stýkat s rodinou. Léčba u nás probíhá ve fázích. Každý nový příchozí začíná v tzv. nulté fázi, během které nemá přístup k telefonu ani kontakt s rodinou. Cílem je, aby klient nejprve zapadl do skupiny. Je to zároveň rozhodovací fáze jak pro komunitu, zda klienta přijme, tak i pro klienta samotného, zda chce v léčbě pokračovat.

Tato fáze obvykle trvá zhruba měsíc a poté již klienti mohou s rodinou telefonovat i přijímat návštěvy v komunitě. Ve vyšších fázích léčby již klienti

odjíždějí na víkendy domů a jsou ve spojení se světem mimo komunitu.

Ale vy jste s jeho rodinou v kontaktu?

Ano, spolupráce s rodinou klienta je velmi důležitá pro úspěšné zapojení do nového života po léčbě. Rodina často tvoří základní oporu, která pomáhá udržet abstinenci a zabránit návratu ke starým vzorcům.

Pro rodiny nabízíme podpůrné skupiny, kde mohou sdílet zkušenosti a získat informace o závislosti. Čtyřikrát ročně pořádáme rodinné soboty, kde si blízcí mohou lépe představit život v komunitě a navázat kontakt s dalšími rodinami.

S rodinami také pracujeme v rodinné terapii, která pomáhá řešit vztahové problémy a budovat zdravější komunikaci. To vše klientovi poskytuje lepší podporu a zvyšuje jeho šance na úspěšný návrat do běžného života.

Dostanou se k Vám často i lidé po propuštění z výkonu trestu?

Ano, máme také klienty, kteří přicházejí po propuštění z výkonu trestu. Často se jedná o klienty, kteří v posledních letech svého života opakovaně střídali období svobody a vězení. Tito lidé se často ocitají v bludném kruhu závislosti a kriminality, ze kterého sami nedokáží vystoupit. Komunita jim poskytuje strukturu, podporu a nástroje, které potřebují k tomu, aby zvládli abstinenci, vybudovali zdravé vztahy a našli smysluplnou cestu bez drog. Pro mnohé z nich je to právě podpora a pocit sounáležitosti, která je motivuje vydržet a posunout se dál.

POČÁTKY SLUŽEBNÍ KYNOLOGIE V SNV ČSR

Služební kynologii využívají téměř všechny složky ozbrojených sborů. Také v systému zajišťování ochrany nápravně výchovných útvarů Sboru nápravné výchovy byla k usnadnění strážní služby, spolu se zaváděnou technikou, využívána služební kynologie. V 70. letech 20. století tuto agendu podle organizačního řádu pro činnost správy SNV ČSR metodicky řídil odbor ochrany a zajišťoval ji hlavní kynolog mjr. Jaroslav Vranka.

Zvyšující se počet služebních psů a zájem o jejich účelné využití vyžadoval odbornou připravenost psovodů a vlastní metodické pokyny pro odborný výcvik psů v podmínkách vězeňství. Koncem roku 1970 bylo na všech útvarech 41 služebních psů a na začátku roku 1974 již 100 služebních psů. Protože SNV neměl dostatek vlastních odborníků a vhodný prostor, došlo po dohodě s Pohraniční stráží, útvarem Libějovice, k zahájení pravidelných kursů příslušníků SNV – psovodů a služebních psů. První šestitýdenní kurs se uskutečnil kon-

cem listopadu 1974 a zúčastnilo se ho 22 psovodů a stejný počet služebních psů. Díky spolupráci s útvarem pohraniční strážie Libějovice se postupně zvýšila úroveň připravenosti psovodů a služební psi přispěli ke kvalitnějšímu výkonu služby při eskortách k soudům, střežení vnějších pracovišť odsouzených, při dálkových a mezikrajových eskortách. Zařazováním do strážních a zásahových hlídek posílili vnitřní bezpečnost nápravně výchovných útvarů a v neposlední řadě byli používáni i k eventuálnímu pronásledování uprchlých vězňů.

Spojení techniky a kynologie při ochraně nápravně výchovných útvarů bylo analyzováno v závěru roku 1975 a bylo stanoveno tuto službu nadále rozvíjet. K tomu bylo potřeba vybudovat potřebné materiální podmínky a v dalších letech doplnit stav na 250 služebních psů.

Služební kynologie v systému strážní a eskortní služby pomáhala též v předcházení vzniku mimořádných událostí. Postupně byl odstraňován tradiční způsob používání služebních psů pro střežení, byly zaváděny nové techniky do systému vnější ochrany útvarů SNV a řada dalších opatření ke zlepšení činnosti, zejména v systému ochrany v automaticky vypouštěcích koticích. Podle Ročenky SNV za rok 1980 byl jejich celkový počet 52.

Teprve rozkazem náčelníka správy č. 7/1976 byla jednotně upravena organizace a řízení služební kynologie, včetně rozsahu práv a povinností psovodů, která byla do té doby určována několika předpisy Veřejné bezpečnosti. K tomu bylo během května 1977 ve všech útvarech SNV (kde byli služební psi) provedena prověrka schopností psovodů a služebních psů.

Nejlépe byla kynologie zajišťována v útvarech SNV Plzeň, Valdice a Ostrov nad Ohří, neuspokojivá situace byla pouze v útvarech Žaclěř, Heřmanice

Soutěž psovodů v Libějovicích

a České Budějovice, kde nebyla vyřešena otázka budování kotců.

K ověření kvality služebních psů byl každoročně pořádán kynologický přebor v SNV ČSR. První samostatná celostátní soutěž psovodů z útvarů SNV se konala ve dnech 16. 18. září 1976 v rekreačním středisku Pracov. Do soutěže O nejlepšího psa a psovoda SNV ČSR bylo vybráno 19 psů, kteří měli nejlepší hodnocení při útvarových prověrkách.

I v dalších letech byly pro psovody na základě plánu akcí organizovány odborně zdokonalovací kurzy, bylo prováděno přezkušování a prověrky vycvičenosti služebních psů, dále byly pořádány oblastní soutěže a přebory SNV o nejlepšího psovoda a služebního psa.

Automaticky vypouštěcí kotec

Ne všichni psi ale byli cvičeni pro soutěže, prakticky 60 procent jen pro strážní službu. V souvislosti s výcvikem psů je třeba připomenout i úlohu figurantů, kteří byli vybíráni z řad příslušníků na základě dobrovolnosti. I přes tehdejší finanční odměnu 50 až 100 Kčs jich byl stále nedostatek.

Kurzy psovodů byly nadále prováděny v útvaru Pohraniční stráž v Libějovicích. Pro zajímavost, již tehdy zde příslušníci pohraniční stráže cvičili trpasličí knírače k vyhledávání omamných látek a drog. Zdejší chovná stanice též pomáhala SNV doplňovat počty služebních psů přidělováním štěňat.

V roce 1976 byla služební kynologie

Nejlepší psovodi z útvarů SNV na kynologickém přeboru SNV ČSR v roce 1978

zavedena v 21 útvech s celkovým stavem 110 služebních psů a v dalších letech zaznamenala vzestupný trend. V roce 1978 byla zavedena ve 24 útvech s počtem 174 služebních psů, v roce 1979 ve 25 útvech s počtem 192 služebních psů a v roce 1980 již tomu bylo ve 28 útvech SNV s celkovým počtem 239 služebních psů.

V dalších letech byla činnost služební kynologie legislativně upravena RNS č. 8/1989 ve znění RNS č. 15/1990. Služebních psů bylo nadále využíváno ve strážní službě, při střežení objektů SNV a k zajištění bezpečnosti všech druhů eskort. Kontrola celého úseku služební kynologie (vycvičenost a hospodárné využívání služebních psů, veterinární péče a technický stav automatických vypouštěcích boxů) byla prováděna při operativních, tematických a komplexních prověrkách. Systemizaci služebních psů (počty v útvech) určovala správa SNV, která vedla i jejich centrální evidenci (každý

pes měl svoje evidenční číslo). Ve Sboru se ročně nakupovalo 70 až 80 psů a nešlo o lacinou záležitost. Průměrná cena jednoho psa dosahovala v 80. letech téměř dvou tisíc korun. Je třeba uvést, že délka služby psů pro potřebu SNV mimo některé výjimky činila pět let.

Služební pes při vyhledávání drog

Z prověrky služební kynologie v útvaru SNV Plzeň (květen 1983)

KYNOLOGIE DNES

Pro porovnání je možné uvést, že v současné době je úsek služební kynologie v celkem 31 organizačních jednotkách. Pro službu je vyčleněno 250 služebních míst. Celkový počet služebních psů činí 270. Vzhledem k novým trendům musela rovněž VS ČR přistoupit k rozšíření kategorií služebních psů. V současné době se dělí služební psi dle svého využití na všestranné a obranné. Tito psi jsou využíváni k zajištění bezpečnosti například při výkonu služby strážní a zásahové hlídky či při eskortách.

Vězeňská služba ČR dále využívá psy protidrogové. V této kategorii se nacházejí psi, kteří aktivně ve věznicích vyhledávají omamné a psychotropní látky. Někteří z těchto psů jsou určeni pro vyhledávání mobilních telefonů, jsou označováni jako služební psi protidrogoví v kombinaci s mobilními telefony. Od roku 2022 se vězeňská služba stala zcela nezávislou v oblasti vzdělávání psovodů. K uvedenému datu zahájila svou činnost výcviková

střediska služební kynologie při Věznici Rapotice a Věznici Kynšperk nad Ohří, která posílila již fungující výcvikové středisko služební kynologie při Věznici Jiřice, které bylo zřízeno v roce 2004. Velice významnou změnou, která stojí za zmínku, je, že v minulosti byl k výkonu služby téměř výhradně používán německý ovčák, což je vidět i na dobových snímcích. V současné době stále platí, že německý ovčák je používán k výkonu služby u VS ČR, avšak jeho zastoupení není již tak početné. Napříč ozbrojenými složkami celého světa, a VS ČR není v tomto výjimkou, se v hojném počtu k výkonu služby využívají belgičtí ovčáci – malinois. Pro představu: z celkového počtu 270 služebních psů VS ČR je aktuálně 114 německých ovčáků, 130 belgických ovčáků, 13 kříženců belgického a německého ovčáka a 13 služebních psů ostatních plemen, mezi které patří například holandský ovčák, rotweiler, erdelterier, border kolie.

PIETNÍ AKT

VE VĚZNICI MÍROV

Ve Věznici Mírov se na začátku května uskutečnilo pietní setkání u příležitosti odhalení misijního kříže a pamětní desky. Deska je věnována památce 489 polských vězňů, kteří zde zemřeli v letech 1942-1945.

V období první Československé republiky působili v mírovské trestnici dva duchovní správci: katolický a evangelický. Vzhledem ke skladbě trestanců, většinou starých a nemocných, často poskytovali svátost smíření a zajišťovali křesťanský pohřeb. V době druhé světové války se stala trestnice součástí německých nacistických vězeňských zařízení. Od roku 1942 zde byli soustředěni těžce nemocní vězni s tuberkulózou, nejvíce Poláci a Češi a v menším počtu vězni jiných národností.

Na Mírov v té době docházel mohelnický farář P. František Balaš. V knize zemřelých, kterou pečlivě vedl, se dochovaly nejen základní osobní údaje

zemřelých vězňů, ale též informace, že téměř všichni vězni polské a české národnosti přijali před smrtí svátost smíření. Jejich ostatky byly uloženy na vězeňském hřbitově. Vztyčení misijního kříže a umístění pamětní desky se jmény zemřelých vězňů polské národnosti v letech 1942-1945 je nejen pietní připomínkou, ale také symbolem křesťanské víry, která spojovala národy ve všech dobách. Umístění pamětní desky je recipitou ke zřízení pamětní desky k uctění zemřelých vězňů české národnosti v letech 1940-1944 ve věznici Wolow na území okupovaného Polska. Tato pietní akce byla závěrem několikaleté badatelské práce vedoucího kabinetu dokumentace a historie vězeňské služby Dr. Aleše Kýra a Aleny Kafkové.

CENA GRATIAS DO VĚZNICE KUŘIM

Laureátkou prestižního ocenění Ministerstva práce a sociálních věcí ČR Gratias pro letošní rok se stala sociální pracovnice z Věznice Kuřim Vladimíra Němcová za svůj významný přínos v oblasti sociální práce. Cílem tohoto ocenění je vyzdvihnout organizace či jednotlivce, kteří svou činností významně přispěli k rozvoji sociálních služeb a podpoře potřebných skupin obyvatelstva.

Cena má celorepublikovou působnost a je udělována v několika kategoriích, včetně kategorie, která zahrnuje oblast jako vězeňství, školství či zdravotnictví. Slavnostní předání cen se uskutečnilo 18. března během konference ke Světovému dni sociální práce, kde ministr práce a sociálních věcí ocenil nejlepší sociální pracovníky cenou Gratias. Vladimíra Němcová svou dlouholetou prací ve vězeňství významně přispěla k rozvoji sociálních služeb pro odsouzené osoby, čímž podpořila jejich úspěšnou reintegraci do společnosti. Její ocenění je důkazem uznání jejího profesionálního přístupu a oddanosti v oblasti sociální práce.

VELIKONOČNÍ JARMARK

Věznice Nové Sedlo – objekt Drahonice se zapojila do Velikonočního jarmarku v ZŠ a MŠ v Petrohradě. V dubnu se v Základní škole a Mateřské škole v Petrohradě konal tradiční velikonoční jarmark, který přilákal širokou veřejnost. Na jeho organizaci a tvorbě dekorací se podíleli nejen žáci školy, ale i odsouzené ženy Věznice Nové Sedlo – objekt Drahonice. Ty aktivně přispěly výtvy, které byly součástí jarního a velikonočního sortimentu na prodejní akci. Jarmark byl pestrým směsí výrobků, na nichž se podíleli žáci ZŠ, děti z MŠ, ale i členové spolku Veev, kteří v rámci rukodělného kroužku předměty připravili. Významnou částí byly právě produkty vězňených žen, jejichž kreativní výtvy přispěly k atmosféře celé akce. Výtěžek z jarmarku dosáhl částky 6 300 Kč, která bude věnována na podporu pobočného spolku Škola základ života Veev. Tento spolek se za-

měřuje na pomoc dětem a žákům ZŠ a MŠ Petrohrad, čímž přispívá k rozvoji místní komunity. Jarmark se stal nejen příležitostí k prezentaci tvořivosti dětí

a vězňených žen, ale i krásným příkladem spolupráce mezi školou, věznicí a místními spolky.

PIETNÍ AKT U PŘÍLEŽITOSTI 80 LET PRAŽSKÉHO POVSTÁNÍ

Zástupci veřejného života a Vězeňské služby ČR připomněli památku obětí nacistické okupace z let 1939 až 1945 a hrdinů padlých během Pražského povstání. Pietní akt se konal v prostorách tzv. pankrácké sekýrárny, kde bylo v letech 1943-1945 popraveno gilotinou 1075 československých vlastenců. Účastníci aktu položili věnce a květiny také u pamětní desky Dr. Emila Láňho, který zde během Pražského povstání padl.

Projevy hostů tradičně zahájil 1. místopředseda Senátu PČR Jiří Drahoš, následovaly projevy vedoucí Úřadu vlády ČR Jany Kotalíkové, velmi emotivně promluvil primátor hlavního města Prahy Bohuslav Svoboda, závěrečnou duchovní promluvu pronesl vojenský duchovní Jiří Ignác Laňka. U obou pietních míst návštěvníkům připomenul historická fakta historik vězeňské služby Aleš Kýr.

Emil Láň, narozený v roce 1879, padl 5. května 1945. Byl českým šlechticem a jedním z nejvýznamnějších právníků první republiky. Práva vystudoval na Karlově univerzitě a od roku 1920 působil na ministerstvu spravedlnosti. Od roku 1926 vyučoval na Právnické

fakultě Karlovy univerzity. V roce 1928 byl jmenován delegátem československé vlády v Mezinárodní komisi trestní a vězeňské a v roce 1937 se stal prezidentem Vrchního zemského soudu v Praze.

Během druhé světové války se aktivně zapojil do odboje, byl ve styku s československou exilovou vládou v Londýně a vedl odbojovou organizaci přípravného revolučního národního výboru. Spolupracoval s domácí ilegální bojovou skupinou československého důstojnictva. Byl však odhalen, 24. června 1944 zatčen gestapem a uvězněn na Pankráci. O necelý rok později padl při květnovém povstání.

Petr Bebenek

Být rozhodčím ve fotbale není o penězích, musíte mít ten sport rádi

Letos to bude dvacet let, co jste nastoupil k Vězeňské službě ČR. Byla to jasná volba, nebo náhoda, že jste v roce 2005 oblékl uniformu strážného ve Věznici Heřmanice?

Žiji na Karvinsku, kde hlavním zaměstnavatelem vždy byly místní doly. Uvažoval jsem tedy o tom, že se stanu báňským záchranářem jako můj táta, ale v té době už nemělo hornictví perspektivu, a tak jsem nechtěl, i když zde pracovaly generace mých předků, být u něčeho, co pomalu končí. Proto jsem přemýšlel o práci v bezpečnostních sborech. Do vězeňství mě nakonec nasměroval jeden rodinný příslušník, který zde již pracoval. A tak jsem to zkusil a po ukončení střední školy nastoupil.

Ve Věznici Heřmanice jste sloužil přes patnáct let, další tři roky pak působil ve Věznici Karviná...

Začínal jsem sloužit ve směně u vrchního inspektora, který byl takový můj pracovní táta. Bodrý člověk, který se nebál nám mladým, kteří měli zájem, dát šanci a učit se vedle něj. Také on mě inspiroval k dalšímu vzdělávání se. V roce 2009 jsem získal na ostravské univerzitě titul bakaláře, pak si dal delší pauzu a v roce 2019 dokončil magisterské studium. V Heřmanicích jsem končil na funkci inspektor strážnické služby a do Karviné šel pracovat na funkci zástupce vedoucího oddělení pro dozorní službu. To byl docela velký skok. Jednak jsem neznal prostředí nové věznice, jednak jsem šel na jinou pozici, ale byl jsem připravený a potkal tam spoustu nových skvělých kolegů.

Nyní působíte přes dva roky na GR VS ČR v Praze jako metodik odboru výkonu vazby a trestu. Jak velká to byla osobní, pracovní a životní změna?

Je to rozhodně jiné. Například mám poprvé ve svém životě v kanceláři okno bez mříží a také mi zde ze začátku chyběly klíče. Když jsi celý život zvyklý nosit klíče od všeho a najednou máš jen jeden, od své kanceláře, tak je to změna. V jiné věznici si obzory rozšíříš, ale tady nyní získávám komplexnější přehled. Také mám příležitost své zkušenosti a myšlenky využít v rámci koncepční činnosti. Skloubit rodinný a pracovní život není ale jednoduché. V práci se očekává maximální výkon, a když po pracovním týdnu přijedu

domů, tak chci ten čas zase dohnat doma.

Celý život vás provází fotbal. Zapálený fotbalista, dnes i uznávaný fotbalový rozhodčí. Přitom většina fotbalistů spíše asi směřuje k trenérské činnosti?

Na fotbalovém stadionu v Horní Suché jsem se prakticky narodil, stejně jako můj otec a děda. Jsem velký nadšenec fotbalu. Hrával jsem jej aktivně na úrovni krajských soutěží a dnes stále hraji za starou gardu. Když jsem ještě hrál za áčko, tak jsem pomáhal trénovat děti, ale práce na směny mi neposkytovala potřebnou pravidelnost. Když mi bylo asi 28 let, tak jsem se

přihlásil jako rozhodčí. Jako hráč jsem jim dříve na hřišti sice rozhodně radost nedělal, ale existuje nepsané pravidlo, že se z takových lumpů stávají nejlepší rozhodčí. Ale teď vážně, chtěl jsem to prostě zkusit.

Dokud jsem ale neotevřel knížku Pravidla fotbalu, a dokonce se je pořádně nenaučil, tak jsem jenom žil v domněnání, že pravidla umím. Jako rozhodčí, a hlavně jako fotbalista, jsem ale měl cit pro hru, což bylo ceněno, a tak jsem se v rámci pískání rychle posouval nahoru. Jako rozhodčí jsem pískal MSFL, tedy třetí nejvyšší fotbalovou soutěž, a současně jsem byl předsedou okresní komise rozhodčích. Dnes působím stále na pozici gestora rozhodčích v okrese Karviná, věnuji se jejich náboru a vzdělávání a stále pískám v nižších soutěžích. Skloubit působení v poloprofesionální soutěži MSFL s prací v Praze a rodinou již ale nebylo možné.

Je pravda, že za vítězství či prohru ve fotbalu může vždy rozhodčí?

Čím vyšší soutěž, tím vyspělejší kultura prostředí. A i když je na hřišti v zápase spousta emocí, ve většině případů si nakonec všichni podají ruce. Já jsem naštěstí osobně nikdy nezažil, že bych měl třeba, jak se vypráví, po zápase propíchané gumy. Pískání na všech úrovních fotbalových soutěží se rozhodně nedělá pro peníze, ten sport prostě musíš mít rád.

V místě vašeho bydliště, v obci Horní Suchá, jste byl zvolen zastupitelem obce a jak jinak, následně jste se stal také předsedou sportovní komise. Jaké akce pořádáte pro své spoluobčany?

Snažíme se připravovat akce pro zástupce všech generací. Například jsme začali pořádat 26. prosince Štěpánský běh, který je pro všechny věkové kategorie, a pro ty méně zdatné je tam třeba trasa na nordic walking. Z dalších akcí je to badmintonový turnaj, veletrh sportovních příležitostí, který slouží zejména jako prezentace a nábor našich sportovních spolků, či dobrodružnou rodinnou cestu, třeba pro babičky a dědečky s dětmi.

Už když si mě manželka brala, tak věděla, že nebudeme sedět doma v papučích, a jsem rád, že mě ve všem podporuje. Příští rok na podzim budou komunální volby a chtěl bych znovu kandidovat. Všechny tyto činnosti mě hodně baví a cítím závazek v započatém díle pokračovat. Vytvářet společně s ostatními kulturu prostředí a realizovat mnohé vize mi dává smysl.

Bedřich Čermák

z Věznice Znojmo běhá a běhá...

Práce s lidmi je vždy náročná, protože vyžaduje mnoho respektu, empatie, mnohdy pevných nervů a tolerance. Práce s odsouzenými je navíc náročnější o nutnou dávku sebeovládání a nadhledu. A není lepší relaxace a kompenzace stresu než si najít koníček, který po pracovní době vykompenzuje stres a únavu z psychicky náročné práce. Proto je mezi mými kolegy mnoho těch, kteří se ve svém volném čase velmi intenzivně věnují například sportu nebo práci s dětmi. Jedním z nich je velitel eskortní směny Bedřich Čermák, jehož vášní se stalo běhání.

Dělal jsi nějaký jiný sport před tím, než se tvým koníčkem stalo běhání?

Dělal jsem více sportů jako třeba fotbal na okresní úrovni v Hevlíně, Čejkovících a v Práchech půlrok toho času na krajské úrovni. Dále na základní škole s kamarády hokejbal s tenisákem na sídlišti na asfaltu. Tenkrát ještě nebylo tolik aut, takže bylo hodně prostoru na tuto hru. Hrávali jsme to celoročně bez ohledu na počasí.

Jak jsi se k běhání dostal?

Moje počátky tohoto sportu vznikly na druhém stupni ZŠ v ul. Mládeže ve Znojmě, kterou jsem navštěvoval. Byl jsem zařazen ve sportovní třídě se zaměřením na atletiku. Do této třídy jsem se dostal po talentových sportovních zkouškách ze 4. třídy. Pátou a šestou třídu všichni spolužáci dělali víceméně všechny disciplíny spojené s atletikou,

ale v sedmé až osmé třídě jsme se už rozdělili podle toho, jak kdo byl silný v určité disciplíně. U mě bylo jasné, že se budu věnovat vytrvalostním běhům. I když jsem byl vytrvalec, tak mám i jiné osobní rekordy z jiné disciplíny, například skok do dálky 578 cm a skok do výšky 165 cm. Z běhů bych asi uvedl běh na 1500 m v čase 4:45min. nebo běh na 12 minut, tedy Cooperův test, kdy jsem uběhl 3330 m.

Kolik času věnuješ svým běžeckým aktivitám?

Snažím se trénovat šestkrát týdně, kdy naběhám v průměru kolem 70 km. Měsíčně je to asi 250 až 300 km. Z doplňkových sportů se snažím posilovat vlastním tělem i se závažím s menšími vahami u mě doma v menší posilovně, kde mám hrazdu, posilovací lavici,

rotoped, ribstol a různé posilovací doplňky. Občas se projedu na kole a v létě si dám plavání v bazénu.

Okolí Znojma, to je hlavně Národní park Podyjí s krásnou přírodou. Máš nějaké své oblíbené trasy, kterými běháš?

Jsem spíše asfaltový běžec a mám radši rovinaté tempové trasy, kde se dají zaběhnout dobré časy, ale nepohrdnu ani během v terénu. Na Znojemsku jsou krásné možnosti vyběhnout do Gránického údolí nebo do Podyjí kolem přehrady na Sealsfieldův kámen, dále se dá pokračovat buď přes Šobeskou lávku na Šobes anebo po Lipinské lávce Lipinskou cestou do Podmolí. Máme tu taky krásné vyhlídky jako například Králův stolec, vyhlídku Devět mlýnů a další.

Jak ti sport pomáhá srovnat se po práci psychicky?

Běhání je pro mě drogou, kterou miluji. Při běhu si čistím hlavu od všech a od všeho. Jsem běžec samotář, raději trénuji a běhám sám. Víc mi to vyhovuje, že mám klid sám pro sebe.

Účastníš se i závodů.

Jaké jsi absolvoval?

K běhání jsem se vrátil zhruba ve 33 letech a od té doby trénuji a závodím. Začal jsem běhat v rámci znojemského běžeckého poháru, do kterého jsou zařazovány závody v okrese Znojmo. Postupně jsem začal běhat i další běžecké poháry, jako jsou třeba pohár Běže Vysočiny, závody hlavně na Jihlavsku a třebíčský běžecký pohár, závody okolo Třebíče. Mimo poháry bych uvedl třeba nejstarší běžecký závod, který se koná každoročně, a to Běchovice, ve kterém jsem absolvoval se svým synem. Dvakrát jsem běžel i půlmaraton ve Zlíně.

Pokud se vrátím k vězeňské službě, každoročně se pořádá závod Běh se žlutou stužkou. Účastnil jsi se ho?

Ano, účastníme se ho každoročně. Dříve jsme jezdili s jednou čtyřčlennou štafetou, ale v posledních ročnících jezdí štafety dvě.

Máš před sebou ještě nějaký cíl, který je tvým snem a chtěl by sis ho splnit?

Chtěl bych si každý rok splnit nějaký větší závod do půlmaratonu, třeba letos běžím se svým synem v neděli 7. května 2025 půlmaraton v Budapešti, který jsem od něj dostal k 50. narozeninám.

Příběh naděje a odhodlání ODSOUZENÍ MONTUJÍ KOLA PRO SVÉ DĚTI

Věznice po celém světě představují místa, kde se setkáváme s příběhy ztráty, bolesti a trestu. Avšak občas se zde zrodí i příběhy naděje a lásky, které ukazují, že i v těžkých podmínkách mohou lidé najít způsob, jak se spojit se svými blízkými. Jedním z takových příběhů je iniciativa odsouzených, kteří vyrábějí kola pro své děti.

Zrod myšlenky

Myšlenka vyrábět a opravovat stará kola pro své děti vznikla ve Věznici Heřmanice na základě již dlouholeté spolupráce s organizací Kola pro Afriku. Mnozí vězni se snaží najít smysl svého trestu a způsob, jak svoje páčání odčinit. Kola se stala symbolem svobody, radosti a nevinosti dětství. Cílem této iniciativy je poskytnout dětem odsouzených něco, co by jim přineslo radost a umožnilo jim zažít chvíle štěstí, i když jejich rodiče nejsou po jejich boku.

Co je projekt Kola pro Afriku

Organizace Kola pro Afriku se zaměřuje především na sběr a opravy použitých jízdních kol a jejich následnou

distribuci dětem v afrických zemích, kde jsou jízdní kola často klíčovým prostředkem dopravy a přístupu hlavně ke vzdělání. Pod vedením Romana Posoldy a jeho ženy Libuše Petrové se Kola pro Afriku stala významným projektem, který nejen pomáhá lidem v Africe, ale také zvyšuje povědomí o udržitelnosti a podpoře recyklace, ale zároveň také organizace nabízí širokou škálu jízdních kol na prodej v České republice. V nabídce jsou jak nová kola, tak i kola kvalitně repasovaná, která jsou připravena na další dobrodružství. Kromě toho nabízí i originální kola v původním stavu, z nichž některá představují historické výstavní kousky, jež potěší sběratele i milovníky cyklistiky.

Jejich cílem je uspokojit potřeby všech cyklistů a přispět k udržitelnosti tím, že

dávají druhou šanci kolům, která ještě mohou pokračovat ve svém příběhu. Roman Posolda se aktivně podílí na organizaci sběrných akcí, spolupráci s dobrovolníky a vytváření partnerství s různými institucemi a firmami. Díky jeho nadšení a odhodlání se nadací Kola pro Afriku podařilo vybudovat silnou komunitu podporovatelů a dobrovolníků, kteří sdílejí vizi lepší budoucnosti pro lidi v Africe. Příběhy lidí, kteří díky této iniciativě kola získali, pak často ukazují, jak může jedno jízdní kolo změnit život a otevřít nové příležitosti. Manželé Posoldovi pravidelně jezdí do Afriky, na místa, kam posílají naplněné kontejnery s koly, dušemi, součástkami a dalším potřebným vybavením. A přímo zde také učí místní obyvatele, jak si kola opravit, složit a starat se o ně.

Věznice Heřmanice, jako partner projektu

Práce pro odsouzené:

Odsouzení mohou být zapojeni do oprav a údržby kol, což jim poskytuje užitečné dovednosti a možnost smysluplně trávit čas.

Sociální odpovědnost:

Tento projekt může pomoci odsouzeným pocítit, že přispívají k něčemu pozitivnímu, což může mít pozitivní dopad na jejich rehabilitaci a reintegraci do společnosti.

Environmentální aspekt:

Recyklace kol a jejich využití pro dobré účely přispívá k ochraně životního prostředí a snižování odpadu.

Mezinárodní spolupráce:

Projekt může posílit vztahy mezi Českou republikou a africkými zeměmi a přispět k rozvoji mezinárodního povědomí o problémech, kterým tyto země čelí.

udržet rodinné vazby i v těžkých časech. Předat svému dítěti něco, co pro ně sami vyrobili, to má mnohdy větší cenu než cokoliv jiného na světě.

Návrat do společnosti

Jedním z dalších pozitivních aspektů tohoto projektu je, že odsouzení získávají cenné dovednosti, které mohou využít po svém propuštění. Mnozí z nich doufají, že se jim podaří najít práci, kde budou moci uplatnit doposud nasbírané manuální dovednosti. Tímto způsobem se jim otevírá možnost začít nový život a přispět k tomu, aby se jejich děti měly lépe. Kromě toho se do této organizace zapojují i lidé, kteří již odpykali svůj trest a nyní se aktivně podílejí na opravě kol. Tímto způsobem se pomalu začleňují zpět do společnosti a normálního života, což přispívá k jejich osobní rehabilitaci a posilování jejich sociálních vazeb. Společně tak vytvářejí komunitu, která podporuje pozitivní změny a nabízí naději na lepší budoucnost nejen pro ně, ale i pro jejich blízké.

Odsouzení, kteří vyrábějí kola pro své děti, ukazují, že i v nejtemnějších chvílích může existovat naděje a touha po lepším životě. Tato iniciativa je nejen příkladem osobní transformace, ale také důkazem síly rodinných vazeb. Kola vyrobená s láskou jsou symbolem nejen radosti dětství, ale také možnosti odpuštění a nového začátku. Vězni, kteří se podílejí na této aktivitě, dokazují, že i v těžkých časech je možné najít cestu ke světlu a lásce.

Proces výroby

Odsouzení, kteří se účastní tohoto projektu, se naučili základním dovednostem v oblasti opravy kol. Pod vedením zkušeného mistra Posoldy se naučili pracovat s různými materiály, porozuměli technickým aspektům a rozvinuli své manuální schopnosti. Každé kolo je opravováno s láskou a péčí, což odráží touhu těchto mužů udělat něco hezkého pro své děti.

Vztahy a rodinná pouta

Tato iniciativa nejenže přináší radost dětem, ale také posiluje vztahy mezi otcem a dítětem. Odsouzení mají možnost psát svým dětem, vyjadřovat svou lásku a podporu, i když jsou fyzicky odděleni. Vyrábění kol se stalo mostem, který spojuje rodiče s jejich dětmi, a dává jim příležitost, jak si

NÁBOROVÁ VOZIDLA

VĚZNICE RÝNOVICE

Věznice Rýnovice i celá Vězeňská služba ČR se dlouhodobě potýká s nedostatkem zaměstnanců, zejména pak příslušníků. Ředitel věznice Petr Veselý proto přišel s nápadem, jak oslovit širokou veřejnost. Od ledna letošního roku se na silnicích Libereckého kraje

můžete setkat s vozidly, která inzerují náborové informace nabízející práci nebo službu ve Vězeňské službě ČR.

V provozu jsou nejen tři služební vozidla věznice, ale i sedm soukromých aut několika zaměstnanců, kteří se aktivně zapojili do náborové kampaně. Díky výrazné reklamě umístěné na těchto vozidlech se náborové informace mohou dostat k většímu počtu potenciálních zájemců. Tato reklama nepochybně vzbudí zájem a přivede do sboru nové uchazeče. Reklama na vozidlech obsahuje klíčové informace a kontakt na personální oddělení věznice, včetně QR kódu, který vede na stránku, kde je řada doplňujících informací.

ROZHOVOR SE ZAKLÁDAJÍCÍM ČLENEM TÝMU KOMUNITNĚ TERAPEUTICKÉHO PROGRAMU U ODSOUZENÝCH, KTERÝ PŮSOBÍ JAKO SPECIÁLNÍ PEDAGOG VE VĚZNICI OSTROV

Jiří Vorel pracuje ve Věznici Ostrov jako speciální pedagog a je jedním ze zakládajících členů týmu Specializovaného oddělení pro odsouzené s poruchou osobnosti a chování, způsobenou užíváním návykových látek. Letošní rok 2025 je pro tým pracovníků odborného zacházení ve vězeňství velmi významný 20 lety trvání specializovaného oddělení. Jak bylo zmíněno, Jiří Vorel je zakládajícím členem a spoluautorem projektu speciálního zacházení s vězněnými osobami, které jsou rizikové pro společnost v oblasti závislostního chování.

Jak jste se k práci s drogově závislými vlastně dostal?

Vězeňská služba prochází různými koncepčními změnami. Bylo to v období, kdy se ve Věznici Ostrov ukončila činnost SONO - speciálního oddělení nepracujících odsouzených, později pod názvem Oddělení specializované pro výkon trestu odsouzených trvale pracovní nezařaditelných ve věznici s ostrahou. Byla a je to vlastně kategorie odsouzených důchodců a pracovní nezařaditelných odsouzených. Někdy v roce 2004, kdy se měnila profilace věznice, stávající tým odborných zaměstnanců v ubytovně přemýšlel, co dál, aby se složení týmu zachovalo. Vzhledem k nárůstu vězněných uživatelů návykových látek jsme se vydali tímto směrem a připravili projekt oddělení Specializovaného pro výkon trestu odsouzených s trvalou poruchou osobnosti a chování, způsobenou užíváním psychotropních látek. Vzhledem k tomu, že to bylo období, kdy i generální ředitelství podporovalo vznik specializovaných oddělení pro uživatele návykových látek, dostali jsme zelenou k přípravě. S další členkou týmu psychologkou Vladkou Rambouskovou jsme tedy vytvořili projekt, manuál a připravili zahájení činnosti nově vzniklého oddělení. Žádné zkušenosti s komunitně terapeutickým programem jsme neměli, a tak jsme čerpali zkušenosti od vlastně nejstaršího specializovaného oddělení, které je ve Věznici Plzeň a mimochodem, letos má 30 let trvání. V roce 2005 přišlo rozhodnutí o vzniku oddělení, to je zrovna letos 20 let. Ve spolupráci s Krajským úřadem Karlovy Vary a krajskou protidrogovou koordinátor-

kou oddělení bezpečnosti a prevence Martinou Valentovou se nám podařilo zrealizovat v prostorech Krajské knihovny vernisáž výstavy Čistej život s doprovodnou konferencí k tématu prevence a léčby závislosti ve výkonu trestu odnětí svobody.

Jak se vaše životní zkušenosti promítají do práce speciálního pedagoga ve věznici?

Původní profesí jsem učitel, komunikační dovednosti a zkušenosti ze vzdělávacího procesu a z výchovy se hodí ve věznici i nyní. Některé současné klienty jsem i učil. Začínal jsem ve věznici na pozici vychovatele, myslím, že to je pro speciálního pedagoga velmi dobrá zkušenost. Vzhledem ke skutečnosti, že práce v komunitně terapeutickém programu pro mě byla nová, hodně věcí se člověk musel naučit. Prošel jsem několika sebezkušenostními výcviky, čerpal jsem zkušenosti ze stáží v adiktologických službách venku. V roce 2017 mi bylo

i vydáno rozhodnutí k výkonu nelékařských zdravotnických povolání v oboru adiktologické péče. Učím se stále. Velkou výhodou a asi i nezbytností je fungující tým se stejným naladěním, kde si všichni navzájem pomáhají v rámci svého odborného růstu i ve zdokonalování práce s odsouzenými v rámci programu.

Vnímáte nějaké úspěchy, jsou vaše výsledky vůbec vidět?

Abych byl spokojený v pracovním životě, tak je asi nutné úspěchy vnímat. Za největší úspěch považuji fungující tým lidí, které vždy rád vidím, a to jak v práci, tak i v soukromém životě. Pokud se týká práce s odsouzenými ve specializovaném oddíle, jsou posuny v jejich uvažování viditelné již během programu. Prochází fázemi a každá fáze je krokem ke změně v chování i myšlení. Každý jednotlivec, který se k drogám nevrátí a žije normální život, je velkým úspěchem. Je to to neskutečné

úspora peněz, které jsou na jedince ve vězení vynakládány. Důležitější je to, že pokud neberou návykové látky, tak většinou nepáchají trestnou činnost a tím nevznikají další oběti jejich trestné činnosti. Myslím, že každý z nás má ve své blízkosti někoho, kdo takovou obětí byl ale nemusel být. Náklady na drogový život jsou obrovské a financovány jsou hlavně trestnou činností. I z pozice rodiny takového uživatele je jejich abstinence a návrat k normálnímu životu výhrou. Kromě jiného vedeme statistiku recidivy absolventů a podle ní se 60 % nevrací zpět do výkonu trestu. Pozitivní energií pro nás všechny v týmu také je, když se nám někteří ozývají i roky po propuštění se svými úspěchy i poděkováním za naši práci a lidský přístup. To nám dává motivaci pokračovat. Počty odsouzených se závislostním chováním spíše narůstají, a tak je škoda, že jsme kapacitně schopni pracovat s jen malou částí potřebných.

ČTYŘI DESÍTKY LET VE VĚZEŇSTVÍ

Martina Romaňáková – narozena dne 02.10.1965

Na začátku května uplynulo 40 roků od nástupu Marty Romaňákové do zaměstnaneckého poměru ve vězeňství, nejprve ve Sboru nápravné výchovy a nyní ve Vězeňské službě ČR.

Martina na pracovišti Věznice Kuřim započala svou pracovní kariéru dne 01.05.1985, byla přijata do služebního poměru jako referent vnitřního oddělení a v uniformě zůstala až do 31.05.2000, poté byla její pozice zcivilněna a Martina strávila pár roků i na sekretariátu věznice pod vedením ředitele Jiřího Mezníka. Osudová pracovní pozice Martině zůstala, jako referent správy vězeňství a zástupce vedoucího oddělení pracuje ve věznicích do dnešních dnů. Její zkušenosti a znalosti jsou promítány ve vedení spisové služby, vedení osobních spisů vězňů, zpracovávání agendy nařizování trestů a výpočtu konce trestů. Koordinuje činnosti při nařizování výkonu soudních rozhodnutí a rozhodnutí státních zastupitelství podle právních předpisů upravujících výkon trestu odnětí svobody. Ocenění za odsloužené roky Martina přijala již v roce 2023, přímo z rukou generálního ředitele Simona Michailidise, a to v pražské Rezidenci primátora, při oslavě 30. výročí založení Vězeňské služby České republiky. Ředitel Věznice Kuřim Petr Juříček se svými zástupci vyjádřili Martině velké poděkování za celoživotní příkladnou službu, pečlivé plnění často náročných úkolů, např. při vyhlášení amnestií, kterých Martina za odpracované roky zažila šest, a za neutuchající pozitivní přístup v každodenních situacích.

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA SE OPĚT PŘEDSTAVILA V NÁKUPNÍM CENTRU **WESTFIELD CHODOV**

V sobotu 7. června 2025 se v pražském obchodním centru Westfield Chodov uskutečnila již podruhé prezentační akce Vězeňské služby ČR s názvem Přijďte si k nám sednout – Den s vězeňskou službou. Návštěvníci všech věkových kategorií měli jedinečnou příležitost nahlédnout do zákulisí práce příslušníků a zaměstnanců vězeňské služby a seznámit se s jejich náročnou, ale důležitou profesí.

Celodenní program nabídl pestrou škálu statických i dynamických ukázek. K vidění byla výstroj a výzbroj, vozový park, technika i zabavené nepovolené předměty. Velký zájem vzbudily ukázky výcviku služebních psů, přepadení eskorty nebezpečné osoby či zásah proti nepokojům na cele.

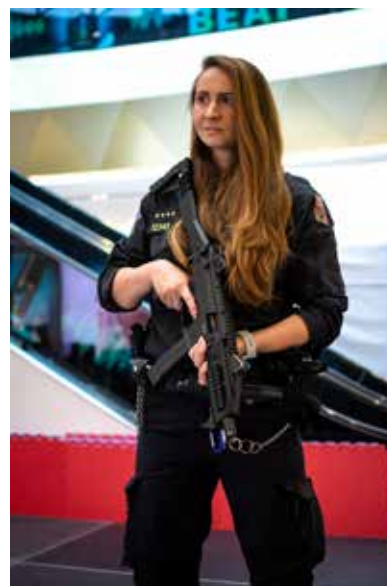
Děti si užily zábavu v tematickém dětském koutku, dospělí si mohli vyzkoušet střelbu na elektronické střelnici nebo si otestovat fyzickou zdatnost v rámci přijímacích testů do služebního poměru.

Součástí programu byla i diskuse s reportérkou ČT Leou Surovcovou, realizátorkou projektu Ve službě Za mřížemi Martinou Eretovou a projektovou manažerkou Rubicon Centra Lenkou Ouředníčkovou. Jejich pohledy na vězeňství a možnosti resocializace obohatily celkový obraz o práci s vězňnými osobami.

Na organizaci akce se podílely pražské vazební věznice Pankrác a Ruzyně, dále také věznice Příbram, Světlá nad Sázavou, Jiřice, Litoměřice, Rýnovice, Brno a Oráčov, Aka-

demie Vězeňské služby ČR, SOU Vězeňské služby ČR i Zdravotnická zařízení Ministerstva spravedlnosti ČR. Partnerem akce bylo obchodní centrum Westfield Chodov.

VĚZEŇSKÁ PLATIDLA V MAĎARSKU

V Maďarsku jsou v současnosti v provozu více jak tři desítky vězeňských zařízení, která se nacházejí téměř v každé župě. Po roce 1990 maďarské vězeňství dostalo mimo jiné kompletně nové heraldické označení. Nejlépe to dokumentuje například čepicový znak, domovenka, nášivka nebo třeba i odznak vězeňského vysokoškola. Nový směr po společenském zlomu dokumentuje také záslužná medaile Maďarské vězeňské služby. Maďarsko se tak jako jedna z prvních zemí bývalého východního bloku vydala cestou nového společenského vývoje.

Bez ohledu na nové politické souvislosti však určité ekonomické vazby a rezidua z minulosti přežívaly. Mezi ně je třeba započíst i vězeňská platidla. Změny sice začaly revoluční rychlostí, což ale neznamenalo, že by se peníze, které dlouhodobě používaly uvězněné osoby ve vězeňských zařízeních tohoto státu, staly neplatnými. K tomu Maďarsko dospělo až za dalších dlouhých deset let. Zatímco my jsme se s vězeňskými platidly, tzv. táborovkami v bývalém Československu rozloučili hned v roce 1990, například ve sjednoceném Německu fungovaly až do začátku nového milénia.

Počátky vězeňských platidel

O genezi a používání vězeňských platidel na území Maďarska je nezbytné i v této souvislosti uvést pár informací. První zmínka o vězeňských platidlech používaných na území Maďarska je již z roku 1867, tedy z druhé poloviny 19. století, z doby tehdejší rakousko-uherské monarchie. V pramenech najdeme informace, které profese tehdy existovaly ve věznicích na území Uherska – byl to například krejčí, švec, výrobci kartáčů, truhláři nebo kováři. Ti všichni museli pracovat nejméně osm hodin v zimě a v létě deset hodin. Za práci byli odměňováni, nejlepší a nejpracovitější dostávali tehdy pět krejcarů denně! To představovalo

asi jeden forint či jeden zlatý měsíčně. Z tohoto obnosu si však část, přibližně 75 %, strhával stát ve svůj prospěch. Vězeňské peníze se tehdy vydávaly ve tvaru jakýchkoli kuponů nebo bonů. Měly poměrně malé rozměry, a to 40x 45 mm. I tak je možno na některých zachovalějších exemplářích najít i podpis úředníka či správce. Jsou známy hodnoty 1, 5, a 10 krejcarů, a to především z věznice Szomos Új Várt. Za tato platidla si mohli vězni přilepšit ke stravě a koupit si třeba mléko, ovoce nebo chléb. V rámci tehdejšího Rakousko-Uherska to pravděpodobně bylo finanční opatření na tu dobu opravdu značně výjimečné.

Moderní doba

Další rozšíření vězeňských platidel navazuje na vydání oficiální právní úpravy o pracovním zařazování vězňů osob. Tento předpis byl vydán již v roce 1979. Následují přibližně dvě desítky let vydávání a používání vězeňských

platidel v Maďarsku. Používání těchto platidel ale nebylo celoplošné, a tak v některých maďarských věznicích není až do současnosti ani doložené ani prokázané.

Po oficiálním vydání nařízení z roku 1979 mohli tedy vězni před rokem 1989 i po něm z peněz, zaslaných do věznice třeba příbuznými nebo z peněz uložených při příchodu do věznice, vybírat a používat 125 forintů a později, po devaluaci této měny, 350 forintů na nákup ve vězeňské kantýně. V závěru používání to bylo dokonce až 1500 forintů či 2500 forintů. Nominálně se tato suma zdá vysoká, ale podle oficiálního kursu a přepočtu to bylo pouze kolem 800 československých korun. Nákup se prováděl zprvu bezhotovostně, vězňové si jednou za měsíc, později dvakrát za měsíc napsali seznam požadovaného zboží a podle něj potom obdrželi, co žádali, pokud měli dostatečný kredit. Tento systém nebyl moc pružný, způsoboval řadu problémů a stal se častým ter-

čem kritiky. To vše se odstranilo právě zavedením vězeňských platidel. Jejich zavedení reagovalo na místní podmínky jednotlivých věznic a nebylo centrálně koordinované. Proto je do oběhu zavedla zhruba polovina tehdejších maďarských věznic. Jejich názvy byly tak podle místa odlišné – někde to byly poukázky na nákup, stravovací kupony, stravovací bony a někde třeba pouze bony. Dokonce se vyskytl i název pohyblivá mzda. Nominální hodnota poukázek také nebyla jednotná. Ponejvíce se setkáváme s platidly v hodnotách 5, 10, 20, 50 a 100 forintů. V některých případech dokonce i s hodnotami 500 a 1000 forintů. Některé věznice měly údajně, z „praktických důvodů“ v oběhu platidla v hodnotě 30 či 40 forintů. Zdůvodnění bylo dosti prozaické, a to, že poukázky tohoto typu a hodnoty používaly na nákup nejžádanějšího či nejfrekventovanějšího druhu zboží!

V textu poukázek se výrazně upozorňovalo na skutečnost, že vydavatelem platidel byla vězeňská zařízení nebo podniky, které vězně zaměstnávaly. V takovýchto případech bylo vždy a bez výjimky na platidlo uvedeno, že jde o poukázky vydané pro potřebu toho kterého konkrétního vězeňského

zařízení a že slouží pouze k nákupům v přesně stanovených a označených vězeňských prodejnách. Vnitřní předpisy potom upravovaly kolikrát měsíčně a za kolik forintů mohou vězni nakupovat. Sortiment byl obdobný jako ve věznicích bývalého Československa – potraviny, porcovaný čaj, tabákové výrobky, hygienické potřeby, vybraná kosmetika či psací potřeby. Zákaz prodeje se vztahoval na alkoholické nápoje, koření nebo výrobky v aerosolu.

V popise poukázek se vždy nacházely údaje o místě vydání a vydavateli, tedy o věznici, případně o podniku, který vězně zaměstnával. Uvedená je také velikost, barva tisku a použitého papíru a v některých případech i počet vydaných kusů. Některé poukázky jsou razítkované, jiné nikoliv. Téměř ve všech případech je na nich i číslování,

podpis, ale ani to není obecně platná zásada. Zajímavou je však skutečnost, že existovaly padělky těchto vězeňských platidel, které byly zadrženy a následně vyřazeny z oběhu. Výroba a používání těchto vězeňských platidel skončilo dnem 15. srpna 1999. Po oficiálním, úředním ukončení oběhu a platnosti se platidla v podstatě nikdy nedostala do rukou badatelů nebo ani na numismatický trh v Maďarsku. Výjimku tak tvoří pouze exempláře deponované pro studijní nebo archivní účely. Jako celek byla tato neobvyklá platidla úředně dle předpisů likvidována. Pouze pro názornost uvádíme drobný přehled a technické údaje o některých nominálních hodnotách Věznice Márianosztrai BV.I. – výkon trestu odnětí svobody.

Maďarská vězeňská platidla publikace a katalog

V roce 2001 se objevuje na maďarském odborném a sběratelském numismatickém trhu nevelká, dvaatřiceti-stránková brožurka, na jejíž obálce je zobrazeno pět barevných reprodukcí. V textu publikace je uvedeno 120 černobílých reprodukcí. Náklad této zajímavé publikace byl neskutečně nízký, pouhých 250 výtisků. Název odborné, badatelsky a v podstatě i finančně historicky potřebné publikace v maďarštině zní: Ort npénzek bűnteti intézeti szükségnek Magyarországon, což česky znamená „Vězeňské peníze, peníze pro zařízení výkonu trestu v Maďarsku“.

Práce je vytvořená s jednoznačným autorským záměrem jako kvalifikovaná badatelská pomůcka a katalogový přehled známých a v té době doložených vězeňských platidel používaných na území tehdejší Maďarské lidové republiky, později Maďarské republiky od poloviny 80. let dvacátého století do ukončení jejich platnosti v roce 1999. Úvod i průvodní text je pouze v maďarštině. Ani resumé není provedeno v jiném jazyce, a proto bude studium této oblasti vzhledem k jazykové bariéře pro mnoho českých a dalších zájemců, odborníků-badatelů a dalších specialistů poměrně náročné.

Publikace je dílem tříčlenného autorského kolektivu: Balaton Pál, Leányfalusi Károly a Takács István. Díky skutečnosti, že jeden z uvedených autorů, Balaton Pál, byl dlouholetým aktivním pracovníkem maďarského vězeňství, bylo možno do publikace včlenit i kvalifikované zkušenosti a vzpomínky z praktického používání vězeňských platidel.

Úvod katalogu odpovídá okolnostem vzniku a snaze o co nejrychlejší dokumentaci materiálu. Není však příliš detailně zpracovaný. Některé údaje jsou formulovány tak, že interpretace může být nejednoznačná (třeba při uvádění údajů o státních dotacích na provoz vězeňských podniků je uváděno, že tzv. vězeňský forint měl v porovnání s civilním forintem dvojnásobný kurs). Věznice a známá vězeňská platidla, která byla vydávána a používána, jsou zde uvedeny v abecedním pořadí.

VĚZEŇSTVÍ V ČECHÁCH A NA MORAVĚ V ROCE 1945

Německá nacistická tajná policie, gestapo a justice využívaly vlastní vězeňská zařízení a částečně protektorátní soudní věznice a trestní ústavy na území Čech a Moravy do posledních dnů druhé světové války. V průběhu ledna 1945 z důvodu náletů na město Plzeň bylo přemístěno přibližně 200 trestanců do Trestního ústavu ve Valdicích, kde se celkový počet navýšil na 578 vězněných osob. Ke konci března se zvýšil početní stav v samovazbě na 145 vyšetřovanců v důsledku umístění osob, zatčených na útěku z pracovního nasazení v Německu. Na přelomu února a března 1945 v Trestním ústavu na Mírově, který se nacházel na německém území, příslušníci gestapa vykonali tři popravy zastřelením. Od roku 1938 do 11. 5. 1945 zde zemřelo 670 vězňů, většinou na plicní tuberkulózu. Z uvedeného počtu zemřelo 489 Poláků, 110 Čechů a zbytek zemřelých tvořili vězni jiné národnosti.

*Stráž vězeňského národního výboru
na Mírově*

Mírov, Valdice a Plzeň

Koncem dubna 1945 byl na Mírově vytvořen národní výbor, složený z českých vězňů, se kterým začalo německé vedení jednat o předání správy trestnice. Vězeňský národní výbor vykonával správu trestnice od 9. 5. do 14. 5. 1945, kdy předal správu zplnomocněnému úředníkovi Národního výboru v Olomouci. Dne 5. 5. 1945 v Trestním ústavu v Plzni na Borech se

dozorci vyzbrojili z ukořistěných německých zbraní a připravili se k případné obraně, protože nedaleko trestnice se nacházel německý vojenský tábor. Dokonce zvažovali, že v případě útoku na trestnici vyzbrojí vybrané vězně k posílení obrany. K tomu však nedošlo, neboť dne 6. 5. 1945 dorazila do Plzně americká armáda. Od 9. 5. 1945 byl Trestní ústav ve Valdicích využíván k přechodnému umístování zajatých německých vojáků.

Členové vězeňského národního výboru na Mírově

Praha Pankrác

Věznice Krajského soudu trestního v Praze na Pankráci byla využívána pro vazební účely gestapa a německých soudů a z malé části pro osoby odsouzené protektorátními soudy. Z tohoto důvodu byla ubytovací kapacita zvýšena z 1 200 na 2 200 vězňů. Úřadovna pražského gestapa navíc disponovala vlastní vězeňskou kapacitou v Petschkově paláci, Malé pevnosti Terezín a využívala též soudní věznici na Karlově náměstí v Praze. V roce 1945 se v Malé pevnosti Terezín nacházelo 5 500 vězňů a ještě 2. 5. 1945 bylo popraveno zastřelením 52 vězňů. Dne 26. 4. 1945 byly v pankrácké věznici vykonány poslední popravy odsouzených německým zvláštním soudem ke stětí gilotinou. Od roku 1943 zde bylo popraveno celkem 1 075 osob, z toho 155 žen. V souvislosti s vypuknutím Pražského povstání dne 5. 5. 1945 byla pankrácká věznice předána do české správy. Vězni gestapa byli osvobozeni a rovněž 55 osob na celách smrti. Někteří dozorci se zúčastnili bojů na barikádách a tři z nich padli.

Pieta na popravišti v pankrácké věznici

Vězni v Malé pevnosti Terezín po osvobození

Brno

V období německé nacistické okupace (1939-1945) byli čeští vlastenci a odpůrci nacismu také soustřeďováni v Brně na Špilberku. Brněnské gestapo, které sídlilo v zabrané budově Právnické fakulty Masarykovy univerzity, dále využívalo policejní věznici v Orlí ulici a krajskou soudní věznici na Cejlu. Pro vazební účely zabralo též Kounicovy koleje, Sušilovy koleje, studentský domov v Žabovřeskách a vozatajská kasárna v ulici Veveří, nazývaná Pod Kaštany. V Kounicových kolejích byly vykonávány popravy střelbou nebo oběšením a zahynulo zde více než 800 vlastenců. Pod tlakem sovětských a rumunských vojsk, postupujících na Moravě, německý vězeňský personál opustil Brno do 26. 4. 1945.

Popraviště v brněnských Kounicových kolejích

Košický vládní program

Na základě tzv. Košíckého vládního programu vydaného 5. 4. 1945, byly na území osvobozeném od německé okupační správy, zřizovány národní výbory jako místní orgány československé státní moci. Do jejich působnosti náležely i soudní věznice a trestní ústavy, kde byli nacističtí zločinci, zrádci a kolaboranti soustřeďováni k potrestání mimořádnými lidovými soudy podle dekretu prezidenta republiky č. 16 ze dne 19. 6. 1945. V té době zajišťovali střežení vězňů též příslušníci nově vzniklého Sboru národní bezpečnosti (SNB), podřízeného ministerstvu vnitra. Teprve vydáním dekretu prezidenta republiky č. 112 ze dne 26. 10. 1945 se správa věznic a trestních ústavů vrátila do působnosti justice. Strážní a dozorní službu nadále vykonávali jen příslušníci Sboru vězeňské stráže, který byl podřízen ministerstvu spravedlnosti. Na základě dekretu prezidenta republiky č. 126 ze dne 27. 10. 1945 byly ve věznicích krajských soudů a trestních ústavech zřízeny zvláštní nucené pracovní oddíly pro osoby odsouzené mimořádnými lidovými soudy k výkonu trestu do pěti let. Tyto pracovní oddíly byly využívány k odstraňování válečného materiálu a trosek, opravě a stavbě veřejných zařízení a obnově národního hospodářství. V roce 1945 byly zřizovány na území Čech a Moravy internační, sběrné a pracovní tábory pro německé obyvatelstvo určené k odsunu z území Československé republiky. Jednalo se o improvizovaná vězeňská zařízení táborového typu v působnosti ministerstva vnitra, kde správní a strážní službu zajišťovali příslušníci SNB a pomocná civilní stráž.

Vězeňská chodba na Cejlu

MECR OPĚT V ČESKU

Vězeňská služba České republiky v dubnu hostila 21. Kulatý stůl ředitelů vězeňských služeb MECR (Middle European Correctional Roundtable). Setkání se zúčastnili zástupci z celkem deseti evropských vězeňských služeb.

MECR je neformální setkání generálních ředitelů evropských vězeňských služeb, které se pravidelně koná od roku 2009 a slouží zejména k výměně zkušeností, informací a osvědčených postupů z oblasti vězeňství. Tato setkání se konají vždy v jedné z členských zemí MECR a Česká republika měla to potěšení být letos pořadatelem. Během jednání se otevřeně diskutuje o aktuálním stavu a výzvách vězeňských systémů, přičemž hlavním tématem pro tento rok byla personální situace.

Zúčastněné vězeňské služby byly z Rakouska, Chorvatska, Maďarska, Itálie, Litvy, Polska, Slovenska, Slovinska, Švýcarska a samozřejmě z České republiky.

Druhý den pracovní program zahrnoval návštěvu Akademie Vězeňské služby ČR a Věznice Stráž pod Ralskem. Akademie VS ČR představila své modelové cely a soudní síň, které slouží nejenom k základnímu výcviku nových příslušníků. Věznice Stráž pod Ralskem účastníkům ukázala nově vybudované prostory pro návštěvy odsouzených, kanceláře zaměstnanců, střelnici, Školské vzdělávací středisko a také možnosti zaměstnávání vězňů.

MECR je odborná platforma, která původně sdružovala pouze střeoevropské vězeňské služby, ale postupně se rozrostla o další země. Dnešní širší členská základna nabízí plodné diskuse s názory z celé Evropy, a zároveň zachovává časově úsporný formát s pracovním programem v délce pouhého jednoho a půl dne. Letošní MECR proběhl tradičně ve velmi přátelské atmosféře. Nejvyšší představitelé vězeňských služeb měli možnost vést produktivní diskuse a posílit tak vzájemnou odbornou spolupráci.

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA ČR NA VELETRZÍCH

Vězeňská služba se v letošním roce opět zúčastnila mezinárodního veletrhu obranné a bezpečnostní techniky IDET, ISET, PYROS. Veletrh je významnou přehlídkou obranných a bezpečnostních technologií ve střední Evropě se silnou mezinárodní účastí vystavovatelů a odborných návštěvníků. Vězeňská služba ČR se na veletrhu představuje statickou prezentací a dynamickými ukázkami.

Stánek a vozový park vozidel s typickými fialovými pruhy návštěvníky veletrhu tradičně zaujal na první pohled. Vězeňská služba na veletrhu představila svá eskortní vozidla včetně eskortního autobusu, který v návštěvnících stále budí respekt i zvědavost. Součástí statické expozice byly také tradičně nepovolené předměty zabavené vězňům a donucovací prostředky, které používají příslušníci vězeňské služby. Součástí statické expozice byl i personální stánek s náborovými informacemi.

CELA JAKO ŠANCE

Budoucí architekti hledali cestu k budoucnosti českých věznic

České vězeňství se stále opírá o architektonicky zastaralý model, kdy vězni žijí v celách až po 15 lidech, což stěžuje individuální práci s pachatelem. O moderním pojetí vězeňské architektury se u nás téměř nemluví – a právě to se rozhodli změnit studující Fakulty architektury ČVUT z ateliérů Tesař–Barla a Fišer–Nezpěváková. V letním semestru otevřeli společenské tabu a nabídli nový pohled na podobu českých věznic.

V uzavřených věznicích si u nás odpývá trest necelých 20 tisíc lidí. V evropském měřítku však vynikáme jedním znepokojujícím faktem – až 70 % propuštěných se do vězení vrací. (Toto číslo je však do jisté míry dáno odlišným statistickým pojetím recidivy než v jiných zemích. Pozn. redakce) Alternativu nabízí otevřené věznice – zařízení, kde odsouzení žijí s větší volností, pracují mimo areál a udržují kontakt s blízkými. Tento přístup, běžný v některých evropských zemích už více než sto let, výrazně snižuje recidivu v některých případech až na 10 %.

Architektura přitom může hrát zásadní roli. „Prostředí, ve kterém člověk tráví roky života, ovlivňuje jeho chování i šance na úspěšné začlenění po propuštění. Klíčové jsou prvky známé

i z komunitních či terapeutických budov – přirozené světlo, výhled, vzdušnost, sdílené prostory, ale i dostatek soukromí,” říká vedoucí ateliéru Jan Jakub Tesař.

Studenti a studentky ateliéru Tesař–Barla si pokládali otázky, zda může architektura pomoci snižovat recidivu. Kde mají věznice stát? A skutečně někoho napravují? V rámci analýz se ponořili do problematiky českého vězeňství – od typologie věznic po provozní principy.

Do tématu se zapojil také designérský ateliér Fišer–Nezpěváková. Studující zde navrhovali vybavení vězeňské cely – odolné, bezpečné, snadno udržovatelné. Výsledkem jsou návrhy, které kombinují minimalismus, funkčnost a ergonomii a zároveň splňují přísné normy. V ateliéru Tesař–Barla jsou k vidění nejen vizualizace cel, ale i modely vybraných prvků – vše v konkrétním měřítku a s důrazem na reálnou použitelnost.

DESÁTÝ ROČNÍK BĚHU SE ŽLUTOU STUŽKOU

Jubilejní desátý ročník Běhu se žlutou stužkou, jehož cílem je upozornit veřejnost na problematiku reintegrace osob po výkonu trestu, se uskutečnil v úterý 10. června v areálu obory Hvězda v Praze 6. Za Vězeňskou službu ČR se ho zúčastnilo 183 příslušníků a občanských zaměstnanců a šest desítek vězněných osob. Dalších pět stovek vězňů zavedlo letos ve svých organizačních jednotkách. Další běžci, kteří se sešli v oboře Hvězda, závodili za další spřízněné organizace a instituce, které projekt Běhu se žlutou stužkou podporují.

Tématem letošního ročníku závodu byla rodina, která hraje důležitou roli jak v nápravě vězněných osob, tak

i v jejich následné úspěšné reintegraci do běžného života. Také možná proto bylo letos na závodech více dětí než při minulých ročnících. Byly pro ně

připraveny speciální běžecké disciplíny a další zábavní program, o který se postarala zotavovna vězeňské služby Přední Labská.

**YELLOW
RIBBON
.CZ**

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA HLEDÁ

ČESKÉ REPUBLIKY

JISTOTA V NEJISTÉ DOBĚ

PŘÍSLUŠNÍKY

NÁBOROVÝ PŘÍSPĚVEK
150 000 Kč

SLUŽEBNÍ PŘÍJEM
AŽ **48 550* Kč**

NABÍZÍME

- stabilní příjem
- rozmanitou práci
- přátelský kolektiv
- šest týdnů dovolené
- ubytování ve vlastní ubytovně
- výsluhový příspěvek

PŘIDEJ SE K NÁM

více informací na nabor.vscr.cz a na sociálních sítích

*Po absolvování nástupního kurzu, 3. TT, směnný provoz, zvláštní příplatek ve výši 8 000 Kč, stabilizační příplatek 11 000 Kč.
Služební příjem před absolvováním nástupního kurzu: 34 570 Kč.